

MEDUSKINA ROZPRÁVKA

AKO ZVIERATKÁ PRIVOLALI JAR

Jedného dňa vprostred mrazu, zobudil sa macík zrazu a hneď:

— Tato, von ma pust!

— Spinkaj, macík. spinkaj ešte, vonku zima je a plúšť.

Macík dupká, macík vrieska:

— Chcem ísť von a chcem ísť dneska! Si

kráľ lesa a či nie? Sprav teda, nech jar prileti a nech zima pominie.

Húta medveď, brhli bradu. Zaplatil by dobrú radu. Tu sykorka zavolala na kriku:

— Zahraj, medveď, jar má rada muziku.

Ladí medveď, ladí basu do príjemnejšieho hlasu: — Brum, brum, hraj mi, basa, hraj, voňavú jar privolaj! Podte, podte teplé časy. Ale jar sa neprihlási.

Zavolali lišku z jamy. Pribehla aj s husličkami: Tidli, tidli, tenká strunka utešenú pieseň brnká.

Liška čelo stiera si, ale jar sa nehlási.

Zobudili zajca v kriku: — Hneď si ber aj harmoniku a zahraj nám do skoku, aby sa nám jarné slnko zajagalo v obloku.

— Tramtarata, tramtarata, strať sa, zima, z chotára. nech deň rastie do krásy!

Ale jar sa nehlási.

Utekali k jazvecovi. Ten mal pekný bubon nový: — Bum, bum, bum, bum! — hučia bralá.

Ale jar sa neozvala.

— Vlčko, kumpán veselý, ty máš zlaté činely. Zahrajže nám pekne, s citom, nech jar vchupne s novým svitom.

— Cini, cini, cini, cini. — skacká hlások do doliny. S ozvenou sa v horách viaže.

Ale jar sa neukáže.

A macík len fíká, smrká, že nebude sedieť dnuka. Medveď zvolá:

— Už to mám! Doteraz hral každý sám. Pokúsme sa ešte raz, spoločne sa viacej spravi, azda začuje náš hlas.

Pribrali sa do roboty, hrali radom všetky

nôty. Husle, basa, činely zazvonkali do oblakov ako zvonček veselý.

Potom sa to, deti, stalo. Ozvenou sa striaslo bralo, zavial vetrík, zlizol snehy, zazelenali sa brehy. Jar vkročila do lesa, všetko živé smeje sa. Zlaté vlasy cestou trati a z nich kvitnú na úvrati podbely a púpavy.

A na trávě hopká práve malý macík ihravý. — Už to vieme, už to vieme, aké spolu veľké veci dokážeme.

Píše Elena Čepčeková
Kreslí Božena Plochánová